

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

PARANORMAL ROMANCE

**24 new short stories from
the hottest names**

MARY JO PUTNEY, KELLEY ARMSTRONG, SHERRILYN KENYON,
CHEYENNE MCCRAY, ALYSSA DAY AND MANY MORE

Edited by TRISHA TELED

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Bahis

Bir Lords of Avalon

hikayesi

**Sherrilyn Kenyon Kinley MacGregor olarak
yazlyor**

Uzun, soğuk bir ... *Millennium*.

Thomas bu sözleri kaleme alırken durakladı. Elbette o kadar uzun değildi. Öyle miydi? Kaşlarını çatarak Merlin'in ona yirmi birinci yüzyıldan getirdiği PDA'sındaki takvime baktı ve kısık bir ıslık çaldı.

Zamanın gerçek bir anlam ifade etmediği bir diyarda yaşamasına rağmen o kadar da uzun sürmemişti. Sadece öyle hissediyordu ve bu nedenle kelimeyi kâğıtta bıraktı. Sadece birkaç yüzyıl demekten daha iyi geliyordu kulağa - ve yazmanın da böyle bir şey olduğunu öğrenmişti. Gerçek önemliydi, ama dinleyicilerini eğlendirmek kadar değil. Haberler insanları sıkardı, ama hikayeler ...

Paranın olduğu yer orasıydı. En azından onun dışındaki insanlar için. Burada ne para ne de başka bir şey vardı.

Ama konuyu saptırıyordu. Milenyum olsun ya da olmasın, en son özgür kaldığından beri çok uzun zaman geçmişti.

Şeytanla pazarlık yapan, *bedelini sonsuzlukla* öder, derdi sevgili yaşlı, ezik annesi. Dinleme konusunda daha iyi olamaması çok kötüydü - ama o zaman "konuşma" ile ilgili sorun buydu. Çoğu zaman nefes almak için durduğunuzda bile karşınızdakini gerçekten dinlemiyor, bir sonraki konuşmanızı planlıyordunuz. Tabii o zamanlar ukala bir gençti.

Yaşlı bir kocakarı herhangi bir şey hakkında ne bilebilir ki? diye düşünürdü. O Thomas Malory'ydi. *Sör* Thomas Malory. *Sör* kısmını unutmamalıydı. Bu çok önemliydi.

Onun zamanında, bu beyefendi onun itibarlı bir adam olduğu anlamına geliyordu. Umutları olan bir adam.

Hiçbir fikri olmayan bir adam (Thom, Percival'ın ona diğer yüzyıllardan öğrettiği yerel dili gerçekten seviyordu. Daha sonraki deyimlerin bazılarında öyle bir renk vardı ki . . ama şimdi düşündüğü şeye dönecek olursak).

Hayat onun için yeterince kolay başlamıştı. Hali vakti yerinde bir ailede doğmuştu. *İyi* bir aile . . . "İyi" tesadüfen dört harfli bir kelimeydi. Araştırın, gerçekten öyleydi. Anlamı, "hoş olmak. Hoş. Nazik."

Sıkıcı.

Her iyi genç gibi o da kibarlıktan olabildiğince uzağa kaçırdı. Hoşluk zayıflar içindi (başka bir dört harfli kelime). Bunak bir aptal içindi (aşağılık olan her şeyin nasıl dört harfe geri döndüğüne bakın [aşağılık bile dört harfliydi]).

Ve Thomas aptaldan başka bir şey değildi. Ya da o öyle sanıyordu.

Ta ki *onunla* tanıştığı güne kadar (lütfen buraya Fransızca'da *la douleur* yani acının dişil olduğunu dipnot olarak ekleyiniz). Bunun bir nedeni vardı. Bütün kötülüklerin kaynağı para değil kadınlardı (kadın kelimesinin dört değil de beş harfli olması cinsiyetlerinin bir oyunuydu, ama o zaman kız kelimesi de dört harfliydi. Bu, onların ne kadar yozlaşmış ve zararlı olduklarını fark etmememiz için biz zavallı erkekleri şaşırtmak amacıyla yapılmıştı).

Ama hikayemizin konusuna geri dönelim. Kadınlar tüm kötülüklerin kaynağıydı. Buna şüphe yok. Ya da en azından her iyi adamın düşüşünün.

Ve Thom bunu bilmeliydi. *Kadının* ona kendini gösterdiği o meşum güne kadar gayet iyi idare ediyordu. Cennetten bir görüntü gibi, üzerinde mavi bir elbiseyle karşıdan karşıya geçiyordu. Ya da belki yeşildi. Bunca yüzyıldan sonra kahverengi de olabilirdi. Rengin o anda bir önemi yoktu çünkü aslında onu zihninde çıplak olarak canlandırıyordu.

Ve çok önemli bir ders almıştı. Aklınızı okuyabilen bir kadını asla çıplak hayal etmeyin. En azından mazoşizmle ciddi bir şekilde ilgilenmiyorsanız.

Thom değildi. Yine de, şu anki durumu göz önüne alındığında, belki de öyleydi.

Sadece gerçek bir mazoşist Merlin'le tanışmak ve ona aşık olmak için caddenin karşısına geçirdi.

Thom yazmaya ara verdi. "Şimdi, iyi okuyucu, beni tuhaf bulmadan önce. Açıklamama izin ver. Eski Britanya'da Merlin bir isim değildi. Bu bir unvandı ve bu unvanı taşıyan kişi erkek ya da kadın olabilirdi. Ve benim Merlin'im, affedici olmaktan biraz daha az uzak olan güzel sarışın bir melekti. Nereden mi biliyorum? Bin yıl boyunca hapsedilmekten bahsettiğim ilk paragrafa bakın... aşağı yukarı birkaç yüzyıl, ama yine de kulağa bin yıl kadar etkileyici gelmiyor."

Thom bu konuşmayı yaptıktan sonra kendini biraz daha iyi hissetti. Çok olmasa da.

Bir insan bir delikte sıkışıp kalmışken nasıl daha iyi hissedebilir?

Çünkü bu doğrudu. Cehennemde bir kadının gazabından daha büyük bir öfke yoktu. "Arkadaşlarınla bira içmek sana bunu kazandırır."

Onun durumunda daha çok bir fıçı bira gibiydi. Ama bu hikayenin önüne geçmek olur.

Thom kendi kendine iç geçirerek tüy kalemmini mürekkebe batırdı ve parşömen kağıdına geri döndü. Bir şeyler yazmak için başka yöntemleri olduğu doğrudu ama her şey bir tüy kalem ve parşömenle başladığına göre, bu söylevin de aynı şekilde kaydedilmesini istiyordu. Ne de olsa bu, hikâyenin kendi versiyonuydu. Ya da daha basitçe, işin gerçeği buydu. Diğerleri sadece spekülasyon yaparken, o gerçeği biliyordu.

Ve hayır, gerçek onu özgür kılmayacaktı. Bunu sadece Merlin yapabilirdi ve o da bundan tamamen farklı bir hikâyeydi.

Bu hikaye, zavallı bir adamın Afrodit'ini caddenin karşısında görmesiyle başladı. Kadın yürüyüşüne ara vermiş ve sanki bir şey kaybetmiş gibi etrafına bakınıyormuş.

Ben, diye düşündü. Beni kaybettin ve ben buradayım.

Tekrar yola koyulmadan önce sevgilisinin sesini duymaktan başka bir şey düşünmeden ona doğru yöneldi, ancak bir arabacının önüne çıktığında neredeyse bir atın toynakları altında ölüyordu. Thom arabacıdan pek de ustaca olmayan bir şekilde sıyrıldı ve son derece belirsiz bir şekilde bir yalağa düştü.

Sırlısıklam olmuş ama yine de Aşk Tanrısı'nın kaprisine kapılmış olan Thom, tekrar ona doğru ilerlemeden önce kurulanmaya çalıştı ... bu sefer trafiğe karşı biraz daha temkinliydi.

Nefes alamıyordu. Düşünemiyordu. Leş gibi kokan suyun pis kokusunu elbiselerinden temizleyemiyordu. Tek yapabildiği, Calypso'sunun onu sahiplenmesini bekleyişini izlemektir (kendi kendine söyledi).

Ona yaklaştıkça aklından milyonlarca zekice düşünce ve tanıştırma hevesle geçmeye başladı. Zekice hazırcevaplığıyla onun ayaklarını yerden kesecekti. Onun kıvrak ve zarif dili karşısında gözleri kamaşacaktı (eğer her şey plana uygun giderse birden fazla şekilde).

Ve sonra ona baktı. O parlak mavi... ya da belki de yeşildi... gözler onu merakla delip geçmişti.

Thom derin bir nefes almış, konuşmak, cazibesiyle onu etkilemek için ağzını açmıştı ki birden zekâsı onu terk etti.

Hiçbir şey yoktu. Zihni bomboştu. Değersizdi. Ağırlaştırıcı.

"Selamlar." Bu basit, aptalca kelime dudaklarından döküldüğünde o bile irkildi.

"Selamlar, efendim."

Sesi berrak ve yumuşaktı. Bir meleğin şarkısı gibi. Bir an orada durmuş, kalbi çarparken, alnı terden boncuk boncuk olurken ona umutla bakmıştı.

Konuş, Thom, konuş.

"Güzel bir gün,
ha?" "Çok
güzel."

Evet, o bir aptaldı. Artık pörsümüş erkekliğinden eser kalmamış biriydi. Sahip olduğu haysiyeti korumak isteyen Thom (ki bu noktada eksi hanelerdeydi) başını salladı. "Sadece bunu sana göstereceğimi düşünmüştüm, güzel kız. İyi günler."

Daha da sinirlenerek ondan uzaklaşmaya başlamıştı ki, gözüne tuhaf bir şey ilişince durakladı.

Şimdi, mantıklı bir insan olarak, bunun alışılmadık derecede büyük bir kuş olduğunu düşünmüştü. Kabul edelim, on beşinci yüzyıl İngiltere'sinde herkes ejderhalardan söz ediyordu ama hiç kimse bir ejderha görmeyi düşünmemişti.

Ama yine de gökyüzündeydi. Dev bir ejderha gibi. Öyleydi de. İri ve siyah, büyük kırmızı soğanlı gözleri ve pırlıl pırlıl pullarıyla tepelerinde daireler çizerek güneşi engelliyordu.

Thomas bir korkak olduğu için kaçmak istemişti ama şehvetli bir adam olduğu için güzel leydisine zayıf bir dil yerine atılgan hareketlerle kur yapma fırsatını hemen gördü. Ne de olsa hangi kadın bir ejderha avcısına bayılmazdı ki?

Amaç buydu.

En azından ejderha kılına tekme basana kadar. Ejderha bir pençe darbesiyle onu binanın içine fırlatmıştı. Thom sokağa düşmüştü ve vücudunun her yeri zonkluyor ve ağrıyordu.

Korkunçtu. Ya da kadın elini alnına koyana kadar öyle düşünmüştü. Bir dakika önce yalak suyu kokan sokakta yatıyordu ve bir dakika sonra kendini büyük, yaldızlı bir yatakta yatarken buldu.

"Neredeyim ben?"

"Sus," demişti meleği. "Ejderha tarafından zehirlendin. Kıpırdamadan yat ve dokunuşumun seni iyileştirmesi için zaman ver yoksa kesinlikle ölürsün."

(Kendime not: Hareket etmeye, çılgınca çırpınmaya başlamalıyım.)

Thom ölmek istemediği için (çünkü aptaldım) kadının istediğini yapmıştı. Orada öylece uzanmış, onun mükemmel yontulmuş yüz hatlarına bakıyordu. O güzellik ve zarafetti.

"Bir adınız var mı leydim?"

"Merlin."

Bu kadar güzel bir kadına yakıştıracağı en son isim buydu. "Merlin?"

"Evet. Şimdi kıpırdama."

Thom hayatı boyunca ilk kez itaat etmişti. Gözlerini kapadı ve yattığı yatağa sinen taze, tatlı leylak kokusunu içine çekti. Bunun Merlin'in yatağı olup olmadığını merak etti ve sonra erkeklerle kadınların bir yatakta yapabilecekleri diğer şeyleri merak etti ... özellikle de birlikte.

"Kes şunu."

Afrodit'inden gelen azarla gözlerini açtı. "Neyi durdurayım?"

"O düşünceler," dedi sertçe. "Her birini duyuyorum ve beni rahatsız ediyorlar."

"Nasıl rahatsız edeyim?"

"Ben Penmerlin'im ve iffetli kalmalıyım. Bu gibi düşünceler benim kafama ait değil."

"Onlar sizin kafanızda değil leydim, benim kafamda ve eğer sizi rahatsız ediyorlarsa, belki de kendinize saklamalısınız."

Ona göz kamaştırıcı bir gülümseme armağan etmişti. "Sen cesur birisin Thorn.

Belki de mandrake'nin seni almasına izin vermeliydim." "Mandrake mi?" Kökündeki gibi mi?

"Ejderha," diye açıklamıştı. "Onun türü ya insan ya da ejderha şekline bürünebilme yeteneğine sahip, isimleri de buradan geliyor."

Şey, bu kesinlikle bunu açıklıyordu, ancak diğer konular zihninde oldukça belirsizdi. "Ama o benim peşimde değildi. Senin peşindeydi.

Neden?" "Çünkü çok özel bir Merlin'in peşindeydim ve mandrake beni hissetti. İşte bu yüzden insanların dünyasına nadiren giriyorum. Biri benim kadar büyüye sahip olduğunda, diğer büyülü yaratıkların onu ele geçirmesi çok kolay oluyor.

seni bulacağım."

Bu ona mantıklı geldi. "Siz düşmansınız."

Kadın başını salladı. "Morgan le Fey için çalışıyor."

Thom buna gülecek kadar cüretkârdı. "Kral Arthur'un kız kardeşi."

Merlin onun kahrkahasına katılmamıştı. "Evet, aynısı."

Yüzündeki ciddi ifade ve sesinin tonu onu anında ayıltmıştı. "Şaka yapmıyorsun."

"Hayır. Arthur'un hikâyeleri gerçektir ama tam olarak ozanların anlattığı gibi değildir. Arthur'un dünyası çok genişti ve onun savaşları sadece bu zamanda değil, gelecek zamanlarda da devam ediyor."

O anda Thom onu en çok neyin büyülediğinden emin değildi. Yatmak için can attığı bu büyüleyici yaratık mı yoksa Camelot'un gerçekten var olduğu fikri mi?

Saldırıdan sonra iyileşene kadar geçen birkaç gün boyunca Thom efsanevi Avalon adasında kalmış ve Merlin'in Arthur ve şövalyeleriyle ilgili anlattığı hikâyeleri dinlemişti.

Ama bundan da öte, onları görmüştü. En azından hala yaşayanları. Orada bir hafta boyunca efsanelerin arasında yürümüş ve masalların elini sıkırmıştı. Merlin'in kendi türünden sadece biri olduğunu öğrenmişti. Onun gibi diğerleri, Merlinleri ve korudukları kutsal nesneleri kötülük için kullanmak isteyen Morgan'dan saklanmak üzere insanların dünyasına gönderilmişti.

Yürüttükleri savaş korkutucuydu. Zamana ya da varlıklara aldırış etmeyen bir savaş. Ve sonunda, dünyanın kaderi galip gelenin ellerindeydi.

"Sizden biri olmak istiyorum," diye itiraf etmişti Thom sekizinci günün akşamında Merlin'e. "Dünyayı kurtarmaya yardım etmek istiyorum."

Gözleri donuklaşmıştı. "Bu senin kaderin değil, Thom. İnsanların dünyasına dönmeli ve eskiden olduğun gibi olmalısın."

Kulağa yeterince basit geliyordu ama o Avalon'a gelen aynı adam değildi. Burada geçirdiği zaman onu değiştirmişti. "Artık gerçeği bildiğime göre nasıl eskisi gibi olabilirim?"

Ondan uzaklaşmıştı. "Eskisi gibi olacaksın Thom. Söz veriyorum."

Ve sonra her şey bulanıklaştı. Kendini karanlığın içinde bulana kadar görme yetisi kaybolmuştu.

Thom ertesi sabah uyandıığında kendini yeniden İngiltere'de, kendi evinde, kendi yatağında buldu.

Umutsuzca Avalon'a dönmeye çalışmış, ancak herkes ona her şeyi hayal ettiğini söylemişti.

"Bunca zamandır buradaydın," diye yemin etmişti hizmetçisi.

Ama buna inanmamıştı. Nasıl inanabilirdi ki? Bu onun başına gelen bir hastalık değildi. Değildi.

Gerçektir (erkekleri sık sık felakete sürükleyen bir başka dört harfli kelime).

Sonunda Thom kendini onların haklı olduğuna ve her şeyi hayal ettiğine ikna etmişti. Merlinler diyarı sadece onun zihninde var olmuştu. Başka nerede olabilirdi ki?

Ve böylece eski alışkanlıklarına geri döndü. Kumar oynadı, dövüştü, içki içti ve en önemlisi içti, içti ve içti.

O geceye kadar.

Bir geceydi (İngilizce'de beş, Fransızca'da dört harfli bir başka isim. Fransızların çok zeki olduğu zamanlar vardı). Thom, pek de düzgün olmayan arkadaşlarıyla dolu en sevdiği meyhaneye gitmişti. Gece geçip de kadehlerine gömüldüklerinde Geoffrey ya da belki de Henry veya Richard bir bahse girmeye başlamıştı.

En iyi masalı anlatan kişi bir kese para kazanacaktı (buradaki dört harfe dikkat edin).

Kimse kesede ne kadar para olduğunu bilmiyordu çünkü hepsi umursamayacak kadar sarhoştı. Bunun yerine, jürileri olan küçük bir grup fahişenin önünde hikâyelerini anlatmaya başlamışlardı. Bir adamın masalarına yaklaştığını fark edemeyecek kadar sarhoş olan Thorn, diğerleri onun önünde devam ederken kendi fahişesini okşamıştı.

Richard, Chaucer'ın masallarından birini yeniden anlatmayı bitirdiğinde (adam orijinal olmaktan çok uzaktı), "Hepsi iyi ve güzel," demişti. "Ama ben, Thomas Malory ... *Sir Thomas Malory* hepinizi yenebilir."

Geoffrey gülererek ve geçirerek, "Elbette yapabilirsin, Thorn," dedi. "Her zaman yapabileceğini düşünüyorsun."

"Hayır, hayır, düşünmek yok... Bunun için çok sarhoşum. Bu tamamen yapmakla ilgili." Hikâyeye başlamadan önce bardağını yeniden doldurulması için uzatmıştı. İlk başta babasının ona anlattığı bir çiftlik kazasını anlatmak istemişti ama daha iyi düşünemedi (içki genellikle bu etkiyi yarattı) Merlin'in ona bahsettiği Kral Arthur meselesi ortaya çıkmıştı.

Ya da en azından bir kısmını. Thom gerçekleri süslemeyi sevdiğinden, bazı özgürlükler almıştı. Birkaç şeyi değiştirmişti ama temelde hikâyeye sadık kalmıştı. Sonuçta bundan ne zarar gelebilirdi ki? Zaten hepsini hayal etmişti ve ilginç bir hikâyeydi.

Ve bir sonraki bildiği şey, bahsi kazandığı ve daha sonra sadece iki taş ve biraz tiftik içerdiği kanıtlanan bir çantayı eve götürdüğüdür. Gerçekten de önemsiz bir ödüldü.

Sonra, daha ne olduğunu bile anlamadan, insanlar ona gelip yazdığı bir kitaptan bahsetmeye başladılar. Thom, bir

Böyle bir şöhretin onu atlamasına izin vermek aptallıktı, ilk başta oynamıştı. Ta ki kitabı bizzat görene kadar. İşte oradaydı, tüm güzel ihtişamıyla. Onun adı.

Hiç kimse hayatını Thom'un o kitabın yaygınlaştığı anda yaptığı kadar çabuk mahvetmemişti.

Bir an kendi yatağındayken, bir an sonra küçük, minicik, sonsuz küçüklükte bir hücrede, kızgın sarışın bir meleğin ona dik dik baktığı bir yerdeydi.

"Seni tanıyor muyum?" diye sormuştu ona.

Ona ters ters baktı. *Birdenbire* kitap ortaya çıkmıştı. "Bunu nasıl yapabildin?"

Şimdi bu zamanda, kendini korumak Thom'un yüzyıllardır erkeklerin başını belaya sokan o soruyu sormasına neden olmuştu. "Ne yapmak?"

Ve tıpkı kendisinden önceki sayısız erkek gibi (ve ondan sonra, bu doğru değil mi, erkekler?) tamamen sessiz kalması gerektiğini çok geç öğrendi.

"Sırrımızı açığa çıkardın Thomas. Bunun için sana lanet olsun, çünkü bu kitapla bizi ölmemizi isteyenlere ifşa ettin."

Birden rüyası aklına geldi ve her parçasını hatırladı. En önemlisi, bunun bir rüya olmadığını hatırladı.

Avalon'un Lordlarının hepsi gerçektir... tıpkı Morgan gibi. Ve Merlin Yuvarlak Masa Şövalyeleri'nin kalıntılarına liderlik ederken, Morgan da dünya için savaşan Cercle du Damne İki Yarıstı'na liderlik ediyordu.

Ama Thom'un aklında tek bir soru kaldı: "Madem o kadar büyün vardı Merlin, beni dünyaya geri getirdiğinde yazılacak kitaptan neden haberin olmadı?"

Bu sözlerle birlikte, bir kadına A) yaşından, B) kilosundan ve C) ne yapacağından daha kötü bir soru sorulamayacağını öğrenmişti.

"Lütfen burada çürüdüğümü ve Merlin sakınleşene kadar burada kalacağımı unutmayın."

Thom PDA'ya baktı ve iç geçirdi. Avalon'da zamanın gerçek bir anlamı olmayabilirdi ama onun için çok büyük bir anlamı vardı.

Yazar Biyografileri

Sherrilyn Kenyon

#The Dark-Hunters serisinin (diğerlerinin yanı sıra) 1 numaralı *New York Times* Çoksatan yazarı. Lords of Avalon serisini Kinley MacGregor adıyla yazmaktadır.

sherrilynkenyon.com

Constable & Robinson Ltd
3 The Lanchesters 162 Fulham Palace Road
Londra W6 9ER www.constablerobinson.com

İlk olarak İngiltere'de Robinson tarafından yayımlanmıştır, Constable & Robinson'un bir baskısı, 2009

"The Wager" © Sherrilyn Kenyon tarafından yazılmıştır. İlk olarak *Elemental: The Tsunami Relief Anthology*, Mayıs 2006'da yayımlanmıştır. Yazarın izniyle basılmıştır.

Trisha Telep'in bu eserin yazarı olarak tanımlanma hakkı, 1988 Telif Hakkı, Tasarımlar ve Patentler Yasası uyarınca kendisi tarafından ileri sürülmüştür.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitap, ticari amaçla veya başka bir şekilde ödünç verilmemesi, yeniden satılmaması, kiralınmaması veya yayımlandığı cilt veya kapaktan başka bir cilt veya kapakla ve bu koşul da dahil olmak üzere benzer bir koşul olmaksızın başka bir şekilde dağıtılmaması koşuluyla satılmaktadır.

sonraki altıya yüklenir.

British Library Cataloguing in Publication Data'nın bir kopyası British Library'den temin edilebilir.

Kütüphane
UK ISBN 978-1-84529-941-5

İlk olarak 2009 yılında Running Press Book Publishers tarafından Amerika Birleşik

Devletleri'nde yayımlanmıştır Pan-Amerikan ve Uluslararası Telif Hakları

Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır

Bu kitabın tamamı veya bir kısmı, fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz. Yayıncının yazılı izni olmaksızın, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek.

ABD Kongre Kütüphanesi numarası: 2008942197 ABD ISBN 978-7624-3651-4

Running Press Book Publishers
2300 Chestnut Street Philadelphia, PA 19103-4371

Bizi web üzerinden ziyaret edin!

www.runningpress.com

Angg♥n tarafından Dijital Bir Prodüksiyon

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.